

Dániel könyve – százhatvanötödik rész

A prófétai szöveget feltárása: Nagy Sándortól a modern Rómáig

Jeff Pippenger

2024-03-29

Most szemügyre vesszük azt a történelmet, amely Nagy Sándor hirtelen halálát követően ment végbe, s amely az 538. évet jelképezi egészen az 1798-ban bekövetkező vég idejéig.

És amikor felkel, országa összetöretik, és az ég négy szele felé oszlik szét; de nem az ő utódaira száll, és nem ama uralom szerint, amellyel uralkodott: mert országa kitépetik, és másoké lesz, nem azoké. És a déli király megerősödik, valamint egyik fejedelme is; de az erősebb lesz nála, és uralkodik; uralma nagy uralom lesz. És az esztendők végén szövetségre lépnek egymással; mert a déli király leánya elmegy az északi királyhoz, hogy megegyezést kössön; de nem tartja meg a kar erejét, és ő sem áll meg, sem az ő karja; hanem kiszolgáltatik őt, és akik őt odavitték, és aki őt nemzette, és aki megerősítette őt azokban az időkben. De gyökereinek egyik sarjából támad valaki az ő helyére, aki sereggel jön, bemegy az északi király erősségébe, fellép ellenük, és diadalmaskodik; és isteneiket is foglyul viszi Egyiptomba, fejedelmeikkel együtt, ezüst- és aranydrágaságaik értékes edényeivel együtt; és több esztendeig fennmarad, mint az északi király. Azután a déli király bemegy az ő országába, és visszatér a maga földjére. Dániel 11:4–9.

Végül, miután Nagy Sándor királysága felbomlott, azok, akik az egykori birodalom feletti uralomért küzdöttek, két fő királysággá alakultak. Az egyik királyság Nagy Sándor egykori birodalmának déli részét, a másik pedig az északi részét uralta. Ettől a ponttól kezdve a prófétai elbeszélésben egyszerűen mint a déli király és az északi király szerepelnek. Amint a világhuralomért folyó küzdelem eljut addig a pontig, hogy azt már csupán az északi és a déli király közötti harcként ábrázolja, e két királyság jelképei az egész fejezeten végigvonulnak.

Az ötödik versben megalapíttatik a déli király, és erős; de az északi király is erős, és az ő országa nagyobb. Azután a hatodik versben a déli király szövetséget javasol az északi királysággal. A békeszerződést az biztosítja, hogy a déli király a leányát az északi királynak adja, hogy az feleségül vehesse őt, és családi kötelékkel erősítse meg szövetségüket. Az északi király beleegyezett, félretette feleségét, és feleségül vette a délről való királyleányt, és a szövetség létrejött.

Végül a déli hercegnő fiúgyermeket szül, ám a végén az északi király megunja új feleségét, félreállítja őt, miként első feleségével is tette, és visszaveszi első feleségét; de amint az eredeti feleség visszahelyeztetik, és alkalma nyílik rá, megöli az északi királyt, annak déli menyasszonyát, annak gyermekét és annak teljes egyiptomi kíséretét. Az a tett, hogy az eredeti feleség meggyilkolja a déli hercegnőt és annak gyermekét, haragra gerjeszti a déli hercegnő családját, és egyik bátyja sereget támaszt, majd megtámadja az északi királyságot.

A déli sereg felülkerekedik az északi királyon, és az első feleséget, aki meggyilkolta az északi királyt, valamint annak déli menyasszonyát és gyermekét ezután kivégzik. Az eredeti feleség fia,

akit apja halálakor az északi ország uralkodó királyává tettek, fogságba esik, és a déli király Egyiptomba hurcolja, együtt néhány egyiptomi műtárggyal és bálvánnyal, amelyeket az északi királyság korábbi ütközetek során elvitt a déli királyságtól. Egyiptomban a foglyul ejtett északi király leesik a lóról és meghal. Uriah Smith a történelmet a következőképpen azonosítja.

„6. VERS. És az évek végén egyesülnek egymással; mert a dél királyának leánya eljön az északi királyhoz, hogy egyezséget kössön; de nem tartja meg a kar erejét; sem ő nem marad meg, sem az ő kara; hanem kiszolgáltatik őt, és azok is, akik őt odavitték, és aki nemzette őt, és aki megerősítette őt ezekben az időkben.”

Gyakori háborúk folytak Egyiptom és Szíria királyai között. Különösen így volt ez Ptolemaiosz Philadelphosz, Egyiptom második királya, és Antiokhosz Theosz, Szíria harmadik királya idejében. Végül abban egyeztek meg, hogy békét kötnek azzal a feltétellel, hogy Antiokhosz Theosz elbocsátja korábbi feleségét, Laodikét, valamint annak két fiát, és feleségül veszi Berenikét, Ptolemaiosz Philadelphosz leányát. Ptolemaiosz ennek megfelelően leányát Antiokhoszhoz vitte, és vele együtt mérhetetlen hozományt adott.

„De nem marad meg a kar ereje nála”; vagyis az Antiochosszal való befolyása és hatalma. És valóban így történt; rövid idővel ezután Antiochosz, szerelmi fellángolásában, ismét visszahozta korábbi feleségét, Laodikét és gyermekeit az udvarba. Ekkor így szól a prófécia: „És nem marad meg ő [Antiochosz], sem az ő karja”, vagyis magva. Laodiké, miután ismét kegybe és hatalomba jutott, attól tartott, hogy természete ingatagságában Antiochosz újra meggyalázza őt, és visszahívja Berenikét; és mivel úgy vélte, hogy semmi más, csakis az ő halála nyújthat hathatós védelmet egy ilyen eshetőség ellen, nem sokkal később megmérgeztette őt. És Berenikétől való magva sem követte őt a királyságban; mert Laodiké úgy irányította az ügyeket, hogy a trónt legidősebb fia, Szeleukosz Kallinikosz számára biztosítsa.

„Ám e gonoszság nem maradhatott sokáig büntetlenül, amint azt a prófécia továbbá megjövendöli, és a további történelem igazolja.

„7. VERS. Hanem gyökereinek egyik hajtásából valaki támad helyébe, aki sereggel jön, bemegy az északi király erősségébe, fellép ellenük, és győzedelmeskedik. 8. Sőt isteneiket is foglyul viszi Egyiptomba, fejedelmeikkel együtt, valamint ezüst- és aranydrágaságaik edényeit; és több esztendeig fennmarad, mint az északi király. 9. Így a déli király bemegy az ő országába, azután visszatér a maga földjére.”

„Ugyanazon gyökérből sarjadt ág, mint Bereniké, az ő testvére volt, Ptolemaiosz Euergetész. Alighogy atyja, Ptolemaiosz Philadelphosz után Egyiptom királyságában uralomra jutott, nővére, Bereniké halálának megbosszulásától égve mérhetetlen sereget gyűjtött, és betört az északi király, vagyis Szeleukosz Kallinikosz területére, aki anyjával, Laodikéval együtt uralkodott Szíriában. És erőt vett rajtuk, olyannyira, hogy meghódította Szíriát, Kilikiát, az Eufráteszen túli felső vidéket, és csaknem egész Ázsiát. Ám amikor meghallotta, hogy Egyiptomban lázadás támadt, amely hazatérését követelte, kifosztotta Szeleukosz királyságát, és elvitt negyvenezer talentum ezüstöt és drága edényeket, valamint kétezer-ötszáz istenképet. Ezek között voltak azok a képmások is, amelyeket Kambüszész korábban elvitt Egyiptomból,

és Perzsiába hurcolt. Az egyiptomiak, akik teljességgel a bálványimádásnak voltak átadva, Ptolemaiosznak az Euergetész, azaz Jótévő címet adták, annak elismeréseként, hogy ily módon sok esztendő múltán visszaszolgáltatta fogságba hurcolt isteneiket.”

„Ez — Newton püspök szerint — Jeromos beszámolója, amelyet az ókori történetírókból vett át; de — úgymond — ma is fennmaradtak olyan szerzők, akik ugyanezen részletek közül többet is megerősítenek. Appianosz tudatja velünk, hogy miután Laodiké megölte Antiochoszt, és utána Berenikét is meg annak gyermekét is, Ptolemaiosz, Philadelphosz fia, hogy e gyilkosságokat megbosszulja, betört Szíriába, megölte Laodikét, és egészen Babilonig nyomult előre. Polybiosból megtudjuk, hogy a Euergetész melléknevű Ptolemaiosz, nővérének, Berenikének kegyetlen bánásmódja miatt mélységes haragra gerjedve, sereggel vonult Szíriába, és elfoglalta Szeleukeia városát, amelyet azután néhány éven át Egyiptom királyainak helyőrségei tartottak megszállva. Így hatolt be az északi király erősségébe. Polyainosz azt állítja, hogy Ptolemaiosz háború és csata nélkül uralma alá hajtotta az egész vidéket a Taurus-hegységtől egészen Indiáig; ezt azonban tévedésből az apának tulajdonítja a fiú helyett. Iustinus kijelenti, hogy ha Ptolemaioszt nem hívja vissza Egyiptomba egy belső lázadás, megszerezte volna Szeleukosz egész királyságát. A déli király így behatolt az északi király uralmába, majd visszatért a maga földjére, amint a próféta megjövendölte. És több évig is élt, mint az északi király; mert Seleukosz Kallinikosz száműzetésben halt meg, lováról leesve; Ptolemaiosz Euergetész pedig négy vagy öt évvel túlélte őt.” Uriah Smith, Dániel és a Jelenések könyve, 250–252.

Róma, és ennél fogva az északi király egyik prófétai jellegzetessége az, hogy ahhoz, hogy megszilárduljon a trónon, három földrajzi akadályt kell legyőznie. Az északi király első alakja Nagy Sándor széthullott birodalmának utóéletében I. Nikatör Szeleukosz volt, aki Kr. e. 316 és 312 között rövid ideig Ptolemaiosz (a déli király) hadvezéréként szolgált. Az ötödik vers erre a tényre utal, amikor így szól: „És megerősödik a déli király, és egy az ő fejedelmei közül; és az annál erősebb lesz.” Ptolemaiosz volt a déli király, és volt egy hadvezére (egy az ő fejedelmei közül), akinek az volt rendelve, hogy erősebbé váljék Ptolemaiosznál; az ötödik vers záró mondata pedig ezt mondja: „és uralkodni fog; az ő uralma nagy uralom lesz.” Ptolemaiosz hadvezére, Szeleukosz, az északi király első alakjává lett. Ám ahhoz, hogy Szeleukosz az északi királlyá legyen, el kellett szakadnia a déli királytól, és ezt követően három földrajzi területet kellett meghódítania.

Seleukosz által elsőként meghódított terület 301-ben Kr. e. Keleten volt. Ezt követően 286-ban Kr. e. meghódította a Nyugatot is (amely Kasszandrosz utódjának kezén volt), majd 281-ben Kr. e. északon megszerezte harmadik területét, amikor legyőzte Lüszimakhoszt. Az északi király 281-ben Kr. e. szilárdult meg a trónon.

A déli királlyal később létrejött békeszerződés Kr. e. 252-ben kötött. Hat évvel később, Kr. e. 246-ban Berenikét (a déli hercegnőt), a fiát és egész kíséretét megölték. Ezt követően a déli király elfogta Laodiké fiát, Szeleukosz Kallinikoszt, és magával vitte Egyiptomba, ahol egy lóról leesve meghalt. Az északi első király uralkodása Kr. e. 281-től Kr. e. 246-ig tartott, ami harmincöt évnél kevesebb volt.

A tizenegyedik fejezet első északi királya három földrajzi akadályt győzött le annak érdekében, hogy megszálljon a trónon. A pogány Róma is három földrajzi akadályt győzött le annak érdekében, hogy megszálljon a trónon [Lásd Dániel 8:9], és a pápai Róma is három földrajzi akadályt győzött le annak érdekében, hogy megszálljon a trónon [Lásd Dániel 7:20]. A modern Róma is három földrajzi akadályt győz le annak érdekében, hogy megszálljon a trónon [Lásd Dániel 11:40–43].

Miután megszállt a trónon, az északi királyok közül az első harmincöt évig uralkodott. Miután megszállt a trónon, a pogány Róma egy „ideig” (háromszázhatvan évig) uralkodott. Miután megszállt a trónon, a pápai Róma „egy ideig, időig és fél időig” (ezerkétszázhatvan évig) uralkodott. Miután megszállt a trónon, a modern Róma jelképes negyvenkét hónapig (másutt „egy óraként” is említve) fog uralkodni.

White testvér tájékoztat bennünket arról, hogy „a Dániel könyve tizenegyedik fejezetében feljegyzett történelem jelentős része meg fog ismétlődni.” Ezután idézi a harmincegyedik verstől a harminchatodikig terjedő szakaszt, és ezt mondja: „az e szavakban leírtakhoz hasonló jelenetek fognak bekövetkezni.” Ezekben a versekben a pápai Róma (a pusztító utálatosság) 538-ban „helyeztetik” a trónra, majd „sok napig” (ezerkétszázhatvan évig) üldözi Isten népét, mígnem 1798-ban beteljesedik az első „harag”. A harmincegyedik verstől a harminchatodikig terjedő versek történelme megismétlődik a tizenegyedik fejezet utolsó hat versében, de ez a történelem az ötödik verstől a kilencedikig terjedő versekben is tökéletes előképként jelent meg.

I. e. 281-ben Szeleukosz mint az északi király megalapított, egybeesik az 538. évvel. Mindkettő az északi király trónra emeltetését jelképezi három földrajzi akadály legyőzésének befejezésekor. A pápai uralom időszaka többféleképpen van kifejezve: ezerkétszázhatvan nap, negyvenkét hónap, idő, idők és fél idő, egy időszak, valamint három és fél év. Szeleukosz uralma harmincöt évig tartott, és a harmincötnek a tizede, vagyis a tizedrésze, három és fél. A harmincöt év egytizede úgy is kifejezhető, hogy „három egész öt tized” (3,5) év. A „három és fél” a pápai uralom időszakának jelképe.

A pápaság 1798-ban kapta halálos sebét, amikor a déli király, Napóleon Bonaparte (jelentése: a „szerencsés fiú”), elküldte tábornokát, hogy a pápát foglyul ejtse. Egy évvel később, 1799-ben a pápa száműzetésben meghalt, miként az északi első király is, akit szintén fogságba vitt a déli király. Szeleukosz Kallinikosz úgy halt meg, hogy Egyiptomban, fogsága idején leesett a lóról. A pápa volt az, aki a fenevaden ült. A fenevad azt a politikai rendszert jelképezte, amelyet a pápa sátáni műveinek véghezvitelére használt. Ezt a fenevadat 1798-ban megölték, és a pápa, aki a fenevaden ült és uralkodott fölötte, egy évvel később meghalt. Szeleukosz Kallinikosz úgy halt meg, hogy leesett a lóról (arról a fenevadról, amelyen ült). A pápaság 1798-ban és 1799-ben bekövetkezett fogságát tökéletesen előképezte az északi első király fogsága.

A déli király haragját az északi király ellen egy megszegett békeszerződés váltotta ki, amelyet Bereniké (a déli menyasszony) félreállítása és ezt követő halála jelképez, Laodiké keze által. Napóleon 1797-ben békeszerződést kötött a Forradalmi Franciaország és a pápai államok között. A szerződést az itáliai Ancona tartományában fekvő Tolentino városáról nevezték el, ahol a

szerződést aláírták. Hivatalosan 1798 februárjában ért véget, amikor Franciaország foglyul ejtette a pápát. A szerződés felbontásának oka Franciaország azon törekvése volt, hogy forradalmát elterjessze.

Napóleon tábornoka, Duphot, 1797-ben tartózkodott Rómában a Direktórium, Franciaország akkori kormányzó testülete által küldött francia expedíciós haderő részeként. A francia itáliai expedíció célja, amelynek része volt Duphot tábornok római jelenléte is, a Római Köztársaság támogatása volt, amely rövid életű kliensállamként jött létre az Itáliai-félszigeten a francia forradalmi erők által. A franciák ebben az időszakban tevékenyen részt vettek a forradalmi mozgalmak támogatásában és a forradalmi eszmék Európa-szerte való terjesztésében. Itáliában arra törekedtek, hogy megdöntsék a monarchiákat, és a Francia Köztársaság mintájára köztársaságokat hozzanak létre.

Duphot római jelenléte és tevékenysége ellenállást váltott ki a konzervatív csoportokból, köztük a Pápai Államok híveiből és a helyi arisztokratákból. 1797 decemberében, a francia csapatok és a Pápai Államok támogatói közötti összecsapás során Duphot tábornokot meggyilkolták, s ezzel megeremtődött az ürgy arra, hogy Napóleon a következő évben Berthier tábornokot küldje a pápa foglyul ejtésére. A déli és az északi királyok közötti megszegett békeszerződés mindkét történetben indítékul szolgált arra, hogy az északi királyt a déli király foglyul ejtse.

A nyolcadik vers ezt mondja: „és Egyiptomba foglyul viszi isteneiket, fejedelmeikkel együtt, valamint ezüstből és aranyból való drága edényeiket.” Amikor Ptolemaiosz e vers beteljesedéseként visszatért Egyiptomba, az egyiptomiak „Euergetész” („Jótevő”) címmel illették őt, elismerésül azért a munkájáért, hogy visszaszolgáltatta bálványait és azokat a műkincseiket, amelyeket korábban az északi király vett el tőlük. 1798-ban a franciák kifosztották Rómát. A történetírók feljegyzik, hogy egyetlen napon ötszáz, lovak vontatta járművet láttak elhagyni a várost erős katonai őrizet mellett.

A menet óriási számú antik szobrot és reneszánsz festményt foglalt magában, amelyeket Franciaország a megszegett tolemtinói békeszerződésre hivatkozva sajátított ki. E műkincsek közé tartozott a Laokoón-csoport, a Belvederei Apolló, a Haldokló gall, Ámor és Psyché, Ariadné Naxoson, a Medici Vénusz, valamint a Tiberis és a Nílus kolosszális alakjai; Raffaello kárpitjai és festményei, köztük a Transfiguration, a Madonna di Foligno, a Madonna della Sedia, Tiziano Santa Conversazione című műve; valamint számos egyéb alkotás. Csak több évvel később állították ki a lopott kincseket a párizsi Louvre-ban működő Musée Napoléonban, amelyet 1807-ben nyitottak meg. Miként Ptolemaioszt az egyiptomiak kincseinek visszaadásáért magasztalták, a Rómából elhurcolt kincseket a múzeumnak abban a részében helyezték el, amely Napóleon nevét viselte.

Az ötödiktől a kilencedik versig terjedő szakasz tökéletes párhuzamot alkot az 538-ban kezdődő és 1798-ban, illetve 1799-ben végződő történelemmel. Ezek összhangban állnak a harmincegyedtől a harminchatodik versig terjedő szakaszokkal, amelyeket a fejezet utolsó hat verse képvisel, s amelyek a modern Róma végső megerősödését írják le, amint három akadályt legyőz, és végül segítség nélkül jut el a végéhez. A tizedik vers ezután az 1989-es történelemmel foglalkozik.

Hanem fiai felindulnak, és nagy seregek sokaságát gyűjtik össze; és egyikük bizonyosan eljön, eláraszt és átvonul; azután visszatér, és ismét felindul egészen az ő erősségéig. Dániel 11:10.

A tizedik vers történelmi beteljesedése 1989-et jelképezi, amikor a pápaság Ronald Reagannel titkos szövetségben „elárasztotta” és „áttört” a Szovjetunió, és annak csak erődjé (Oroszország) maradt meg, miközben a Szovjetunió (USSR) a Peresztrojka nyomán felbomlott.

És a vég idején összecsap vele a déli király; és az északi király forgószélként tör rá, harci szekerekkel, lovasokkal és sok hajóval; és betör az országokba, és elárasztja, és átvonul rajtuk. Dániel 11:40.

A tizedik vers története megtorlást ábrázol az északi király déli király általi legyőzéséért Kr. e. 246-ban, és előképe annak a megtorlásnak is, amely az északi király déli király általi legyőzésére következett be 1798-ban. A negyvenedik vers a vég idejével kezdődött 1798-ban, amikor a déli király (az ateista Franciaország) halálos sebet ejtett az északi királyon (a pápai hatalmon), és a Szovjetunió összeomlásával teljesedett be a vég idején, 1989-ben. A vég idejét 1798-ban a negyvenedik vers ez a kifejezés jelképezi: „De a vég idején ellene öklel a déli király.” A vers utolsó részét elválasztó „kettőspont” (:) a következő „vég idejét”, 1989-et jelöli. „És az északi király rátör mint a forgószél, szekerekkel és lovasokkal és sok hajóval; és betör az országokba, és elárasztja és átvonul rajtuk.”

E tanulmányt a következő cikkben folytatjuk.

„Minden nemzetnek, amely a cselekvés színpadára lépett, megadatott, hogy elfoglalja helyét a földön, hogy nyilvánvalóvá legyen, vajon betölti-e »az Örökös és a Szent« szándékát. A prófécia végigkövette a világ nagy birodalmainak felemelkedését és bukását — Babilonét, Médó-Perzsiáét, Görögországét és Rómáét. Mindegyikkel, miként a kisebb hatalmú nemzetekkel is, a történelem megismételte önmagát. Mindegyiknek megvolt a maga próbaideje, mindegyik elbukott, dicsősége elhalványult, hatalma eltávozott, és helyét más foglalta el...”

„A nemzetek felemelkedéséből és bukásából, amint azt a Szentírás lapjai világosan feltárják, meg kell tanulniuk, mennyire értéktelen a pusztán külső és világi dicsőség. Babilon, minden hatalmával és pompájával együtt, amelyenhez foghatót világunk azóta sem látott, — azzal a hatalommal és pompával, amely az akkori emberek szemében oly szilárdnak és maradandónak tűnt, — milyen teljesen elmúlt! Mint „a fű virága”, elpusztult. Így pusztul el mindaz, aminek alapja nem Isten. Egyedül az maradhat fenn, ami az Ő szándékához kötődik, és az Ő jellemét fejezi ki. Az Ő elvei az egyedüli rendíthetetlen dolgok, amelyeket világunk ismer.” Education, 177, 184.